

Ekstaza smrti.

86

Vse je ekstaza, ekstaza smrti!
Zlati stolpovi zapadne Evrope,
kupole bele — (vse je ekstaza!) —
vse tone v žgocnem, rdečem morju;
voluse zahaja in v ujem se opaja
tisočkrat mrti evropski človek.
— Vse je ekstaza, ekstaza smrti. —

Lepa, o lepa bo smrt Evrope;
kakor razkošna kraljica v zlatu
legla bo v krsto temnih stoletij,
tiho bo murla kot bi zaprla
stara kraljica zlate oči.
— Vse je ekstaza, ekstaza smrti. —

Ah, iz oblaka večernega (zadnjega)
zla, ki oznanja Evropi že leč!
tije kri v moje trudes vce,
joj in vode ni več v Evropi
in mi ljudje, pijemo kri
kri iz večernih hladkih oblakov.
— Vse je ekstaza, ekstaza smrti. —

Komaj rojcu, že goris v ognju večera,
vsa morja so rdeča, vsa morja
polna krvi, vsa jezera in vode ni,
vode ni, da bi pral svojo krivdo,
da bi opral svoje vce ta človek,

87
vode ni, da pogasid bi z njo
žejo po tihí zelenu jutrauji prirodí.

Tu vse je večer in jutra ne bo
dokler ne umremo, ki nosimo
krivdo smiranjá, dokler ne umremo
poslediti...

Joj, v to pokrajino, še v to zelenu
rosno zelenu pokrajino, še v to
voluce večeruo boš zasijalo
z pekóinui žarki? Le v to?

Morje preplavlja zelene poljane,
morje večerue žgote krvi
in rešitve ni in ni,
dokler ne padeva jaz in ti,
dokler ne pademo jaz in vsi,
dokler ne umremo pod težo krvi.
Z zlatinui žarki sijalo bo voluce
na nas, evropske voluce.

Irecho Korovel

27